

Necip Fazıl Kısakürek, 26 Mayıs 1904 günü İstanbul'da doğdu. Babası Abdülbaki Fazıl Bey, annesi ise Mediha Hanım'dır. Dini eğitimini babasından alan Necip Fazıl, öğrenimine mahalle mektebinde başladı. 1912 yılında ise Gedikpaşa'daki Fransız Frerler Okulu'na girdi. Bir süre sonra bu okuldan ayrılarak Amerikan Koleji'ne kaydoldu. Fakat bu okuldan atılması üzerine eğitimine Emin Efendi Mahalle Mektebi'nde devam etti. Ardından önce İstanbul Büyük Reşit Paşa Numune Mektebi'ne oradan da Rehber-i İttihat Okulu'na gitti.

Ailesinin Heybeliadaya' taşınmasından dolayı Heybeliada Numune Mektebi'ne geçti. Daha sonra ise Mekteb-i Fünun-u Bahriye-i Şahane'ye girdi. Hocaları arasında Yahya Kemal ve Hamdullah Suphi gibi isimler vardı. Şiire olan ilgisi artan Necip Fazıl,"Nihal" isminde haftalık bir dergi çıkardı.

1921 yılında Darülfunun Felsefe Şubesi'ne kaydoldu. Bu okulda birçok ünlü edebiyatçı ile tanıştı. "Yeni Mecmua" dergisinde şiirleri yayınlandı. 1924 yılında aldığı bursla Paris'teki Sorbonne Üniversitesi'ne girdi. Burada Henri Bergson'la tanıştı.

Türkiye'ye döndükten sonra Felemenk Bahr-i Sefid Bankası'nda ve Osmanlı Bankası'nın çeşitli şubelerinde çalıştı. 1929'da İş Bankası Ankara Şubesi'nde görev yaptı.

Necip Fazıl, 24 yaşındayken yayımladığı ikinci şiir kitabı Kaldırımlar ile tanınmıştır. 1934 yılına kadar sadece şair olarak tanınmış ve o devirde Türk basınının merkezi olan Bâb-ı Âli'nin önde gelen isimleri arasında yer almıştır. 1934 yılında Abdülhakîm Arvâsî ile tanıştıktan sonra büyük bir değişim yaşayan Kısakürek, 1943-1978 arasında 512 sayı yayımlanan Büyük Doğu Dergisi yoluyla İslamcı görüşlerini kamuoyuna duyuran ve Büyük Doğu Hareketi'ne önderlik eden bir şairdir. Dergi, Türkiye'de antisemitizmin yayılmasında öncü bir rol oynamıştır.

17 Eylül 1943'te "Büyük Doğu" dergisinin ilk sayısını çıkardı. Dergi zaman zaman kapatıldıysa da 1978 yılına kadar yayın hayatına devam etti.

Necip Fazıl Kısakürek, 25 Mayıs 1983'te vefat etti.

Necip Fazıl Kısakürek'in Eserleri

Şiir :

- Örümcek Ağı (1925)
- Kaldırımlar (1928)
- Ben ve Ötesi (1932)
- Sonsuzluk Kervanı (1955)
- Çile (1962)
- Şiirlerim (1969)

Öykü ve Roman :

- Ruh Burkuntularından Hikayeler (1965)
- Aynadaki Yalan (1980)
- Kafa Kağıdı (1984)

Tiyatro :

- Tohum (1935)
- Bir Adam Yaratmak (1938)
- Künye (1940)
- Para (1942)
- Namı Diğer Parmaksız Salih (1949)
- Reis Bey (1964)
- Abdülhamit Han (1969)

Monografi - Makale - Fıkra - Hatıra :

- Birkaç Hikaye Birkaç Tahlil (1933)
- Namık Kemal (1940)
- Çerçeve (1940)
- Son Devrin Din Mazlumları (1969)
- Hitabe (1975)
- İhtilal (1975)
- Yılanlı Kuyudan (1970)
- Hac (1973)
- Babıali (1975)
- İman ve İslam Atlası (1981)

Ödülleri :

- 1947 CHP Piyas Yarışması birinciliği Sabırtaş ile 1980 Kültür Bakanlığı Büyük Ödülü
- 1981 Türkiye Milli Kültür Vakfı Kültür Armağanı İman ve İslam Atlası ile

Kaldırımlar

I

· Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saplanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

· Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.

· İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Sanıyorum, her sokak başını kesmiş devler...
Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyiyor;
Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler.

· Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.

Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

· Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!
Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!

· Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer tâkı, gölgeden taş kemerler.

· Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim;
Gündüzler size kalsın, verin karanlıkları!
Islak bir yorgan gibi, sımsıkı bürüneyim;
Örtün, üstüme örtün, serin karanlıkları.

· Uzanıverse gövdem, taşlara boydan boya;
Alsa buz gibi taşlar alnımdan bu ateşi.
Dalıp, sokaklar kadar esrarlı bir uykuya,
Ölse, kaldırımların kara sevdalı eşi...

II

· Başını bir gayeye satmış bir kahraman gibi,
Etinle, kemiğinle, sokakların malısın!
Kurulup şiltesine bir tahtaravan gibi,
Sonsuz mesafelerin üstünden aşmalısın!

· Fahişe yataklardan kaçtığın günden beri,
Erimiş ruhlarınız bir derdin potasında.
Senin gölgeni içmiş, onun gözbebekleri;
Onun taşı erimiş, senin kafatasında.

· İkinizin de ne eş, ne arkadaşınız var;
Sükût gibi münzevî, çığlık gibi hürsünüz.
Dünyada taşınacak bir kuru başınız var;
Onu da, hangi diyar olsa götürürsünüz.

· Yağız atlı süvari, koştur, atını, koştur!
Sonunda kabre çıkar bu yolun kıvrımları.
Ne kaldırımlar kadar seni anlayan olur...
Ne senin anladığın kadar, kaldırımları...

III

· Bir esmer kadındır ki, kaldırımlarda gece,
Vecd içinde başı dik, hayalini sürükler.
Simsiyah gözlerine, bir ân, gözüm değince,
Yolumu bekleyen genç, haydi düş peşime der.

· Ondan bir temas gibi rüzgâr beni bürür de,
Tutmak, tutmak isterim, onu göğsüme alıp.
Bir türlü yetişemem, fecre kadar yürür de,
Heyhat, o bir ince ruh, bense etten bir kalıp.

· Arkamdan bir kahkaha duysam yaralanırım;
Onu bir başkasına râm oluyor sanırım,
Görsem pencerelerde soyunan bir karaltı.

· Varsın, bugün bir acı duymasın gözyaşımдан;
Bana rahat bir döşek serince yerin altı,
Bilirim, kalkmayacak, bir yâr gibi başımdan...

Necip Fazıl Kısakürek

